
HANA
KVASNIČKOVÁ
Anna Svobodová
POLICEJNÍ
VYJEDNAVAČKA
Otevřená zpověď kriminalistky

Policejní vyjednavačka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Hana Kvasničková, Anna Svobodová
Policejní vyjednavačka – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

POLICEJNÍ VYJEDNAVAČKA

POLICEJNÍ VYJEDNAVAČKA

HANA KVASNIČKOVÁ

Anna Svobodová

CPRESS

Děkuji svým rodičům do nebe za to, jaká jsem,
a svým synům za to, že jsou takoví, jací jsou.
A Aničce za příjemné chvíle při tvorbě této knihy.
– Hana

Děkuji Haně za důvěru a otevřenost, se kterou mi vyprávěla
svůj příběh. A také Štěpánovi za pomoc a trpělivost.
– Anna

© Anna Svobodová, 2026
© Hana Kvasničková, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-264-6100-5
ISBN e-knihy 978-80-264-6193-7 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-264-6198-2 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-264-6199-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

PROLOG

„Kdo to bude číst?“ ptala se Hana pokaždé, když jsme se bavily o knize. Vrtalo mi to hlavou. Nebyla to falešná skromnost. Opravdu jí na vlastním životě nepřipadalo nic výjimečného. Když jsme se poznaly, představila se mi jako bývalá policistka, která po třiceti letech odložila odznak a začala učit na univerzitě. Už po pár setkáních bylo ale jasné, jak málo ji tahle vizitka vystihuje. Na kriminálce se běžně setkávala s násilím, smrtí a lidskou krutostí. Jako vyjednavačka mluvila s lidmi odhodlanými skočit z mostu nebo ze střechy. Pomáhala těm, kterým tragicky zemřelo dítě, partner nebo jiný člen rodiny. A když se po takovém dni vracela domů, jako hrdinka si nepřipadala. „Byla to moje práce,“ odpovídala mi vždycky, když jsem vyzvídala, jak složité bylo vyrovnat se každý den s lidským neštěstím. Brala to jako službu, kterou si sama vybrala.

Vedle toho se sama starala o dva syny, prošla vážnou nemocí a později přišla o manžela. „Buď se v té bolesti utopíš, nebo se naučíš plavat. Já se naučila plavat,“ řekla mi jednou. Právě tahle věta Hanu vystihuje. Ne všechno, co ji v životě potkalo, mohla ovlivnit a několikrát čelila událostem, po kterých by člověk měl plné právo říct dost. Hana se ale nikdy nelitovala. S tím, co změnit nemohla, se smířila a u všeho ostatního se nikdy nebála říct: „Takhle teda ne.“ Z učitelky v mateřské školce se stala

policistkou, z policejní tiskové mluvčí kriminalistkou, aby v šedesáti letech opět zasedla za katedru, tentokrát na vysoké škole.

Velkou část svého profesního života se Hana věnovala vyjednávání. Nevím, jestli se sama naučila „plavat“ díky tomu, co za téměř třicet let u policie viděla a zažila, nebo jestli jí právě to, čím si prošla ve vlastním životě, pomáhalo ve chvílích, kdy se snažila pomoct druhému. Možná se jedno od druhého ani nedá oddělit. Jisté je, že Hanin příběh není o tom, jak se bolesti vyhnout. Je o tom, co udělat, když přijde. Protože i ve chvíli, kdy se zdá, že se topíme, se můžeme znovu dostat nad hladinu.

Anna Svobodová

MLÝN (1964)

„Tak si ji chyť. Já ti ji hodím.“ Stál v okně ve druhém patře panelového domu a v rukách držel svoji šestitýdenní dceru. Jen tak, bez peřinky, malé bezbranné tělíčko vystrčené nad prázdným prostorem, pod kterým byl tvrdý beton. Díval se dolů přímo na mě a opakoval to znovu, s bezcitnou samozřejmostí: „Chytej. Já ti ji fakt hodím.“ Za mými zády jsem slyšela zoufalý hlas matky dítěte, která mě prosila, ať její dceru chytnu, ať ji zachráním, a v tu chvíli se ve mně všechno sevřelo, protože jsem věděla, že přesně tohle udělat nesmím. Zvednout ruce a dát mu sebemenší důvod k tomu, aby to skutečně udělal. Stála jsem tam proto úplně nehybně, s rukama podél těla, a snažila se s ním mluvit klidně.

Na policii jsme si jako děti nikdy nehráli. Policista pro nás nebyl někdo, ke komu bychom vzhlíželi, spíš naopak. Příslušník veřejné bezpečnosti a jeho uniforma v nás budili respekt, proto jsme v jeho blízkosti vždy raději ztichli a obcházeli ho obloukem. Když jednou za čas na návsi projelo žlutobílé auto se dvěma černými písmeny a modrým majáčkem, na chvíli jsme zpozorněli, ale sotva zmizelo za zatáčkou, zase jsme se rozeběhli a pokračovali ve hře. Co se děje ve světě dospělých, jsme moc neřešili, o politice se u nás doma přede mnou a mými sourozenci nemluvilo a dlouho jsem měla pocit, že se naší rodiny vlastně netýká. Rodiče nás

drželi stranou sporů a starostí, které k té době patřily, a my jsme díky nim měli krásné dětství a domov, do kterého jsem se ráda vracela ještě dlouho poté, co jsem se odstěhovala. Zatímco jiní snili o dovolené u moře, já jsem i v dospělosti nejraději trávila volno v Městečku Trnávka u Moravské Třebové.

Narodila jsem se 28. února v roce 1964 jako třetí dítě. Měla jsem dva bratry, o deset let staršího Luboše a o pět let staršího Petra, takže si umíte představit, že na princezny si se mnou zrovna nehráli. Lezli jsme po stromech, běhali po poli, vymýšleli lumpárny a já se s nimi snažila držet krok i přes odřená kolena. „Jestli chceš jít s námi, tak si pospěš!" zavolali a už běželi přes dvůr. Ve spěchu jsem do sebe naházela rohlík namazaný marmeládou, mávla jsem na maminku, která u kamen chystala oběd, a rychle utíkala za nimi. „Kam vlastně jdeme?" volala jsem zadýchaně. „Na Cimburk. Dneska určitě najdeme poklad." „Jaký poklad?" Péťa se na chvíli zastavil a zašeptal: „Loupežníci tam před stovkami let schovali truhlu plnou zlatých mincí. Jenže ji hlídají strašidla. Přes den se schovávají ve sklepení a vylézají, až když se začne stmívat." Poslouchala jsem ho se zatajeným dechem. „A co když nás chytí?" zeptala jsem se opatrně. „Tak nás z hradu už nepustí," vybafnul na mě Luboš a rozesmál se. Na okamžik jsem zbledla, ale hned mě vzal kolem ramen. „Neboj," usmál se Péťa, „budeme tam přece s tebou. Kdyby tam nějaké strašidlo bylo, uteče před námi." Zřícenina hradu Cimburk, která se tyčila na kopci nad naším městečkem, patřila mezi naše nejoblíbenější dobrodružství. Dospělí nám zakazovali šplhat po starém zdivu, protože se báli, že se pod námi uvolní kámen a spadneme dolů, jenže podobná varování na nás příliš neplatila. Největší fraječina byla dostat se až nahoru a z výšky pozorovat ostatní, jak dole pobíhají mezi zdmi, hrají si na rytíře nebo hledají zapomenuté zlaťáky.

Cimburk nebyl jediné místo, kde jsme dospělým přidělávali vrásky. Úplně stejně to vypadalo i doma. Náš starý mlýn stál přímo u lesa a už tehdy pamatoval mnoho generací a pod domem ještě zůstaly zbytky náhonu. Lézt na mlýnské kolo jsme měli samozřejmě zakázané, pod ním

byla několik metrů hluboká šachta, do které jsme mohli snadno uklouznout. Stejně jako v případě Cimburku jsme na varování příliš nedbali. Se zatajeným dechem jsme balancovali na dřevěných trámech a připadali si jako akrobaté. Největší strach o nás měla babička, která s dědou s námi ve mlýně bydlela. Nesměla se o našich výpravách dozvědět. Pokud něco zahlédla, stačilo rychle zmizet za stodolou nebo do lesa a tvářit se, že se vůbec nic nestalo. O pár let později jsem se přistihla, že svým dvěma synům opakuji úplně stejná varování, kterým jsme se jako děti jen smáli, a oni mě poslouchají asi stejně pozorně, jako tehdy my své rodiče.

Když jsme zrovna nelezli po zřícenině nebo starém mlýnském kole, sváděli jsme nekonečné války s dětmi ze sousedství. „Za Starou Trnávku!" zakřičeli jsme jednohlasně a rozběhli jsme se proti sobě. Kluci z vedlejší vesnice měli početní převahu, byli větší, starší, jenže ustoupit nepřipadalo v úvahu. Letěly šišky, kusy hlíny, někdo skončil v příkopu, jiný s roztrženými kalhotami. Schovávali jsme se za balíky slámy, plížili se podél mezí a vymýšleli složité bojové plány, které většinou vzaly za své během prvních několika minut. Nakonec stejně rozhodlo, kdo běžel rychleji, vydržel déle a měl dost odvahy vyrazit jako první. Domů jsme se vraceli až večer, špinaví od prachu, zpocení a unavení, ale pyšní, že jsme ten den svou část Trnávky ubránili. Já jsem byla vždycky uprostřed toho všeho, protože mě ani na chvíli nenapadlo, že bych měla zůstat stát stranou jen proto, že jsem byla holka. Když se někam šplhalo, šplhala jsem, když se běželo přes půl vesnice za nějakým dobrodružstvím, běžela jsem, a když bylo potřeba, uměla jsem se i pořádně porvat.

Tak snadno, jako jsem se dokázala ztratit na celý den venku, jsem si uměla vystačit sama doma. Seděla jsem na válendě, kolem sebe měla pečlivě posazené panenky a pokoj se na celé odpoledne proměnil ve školní třídu. Každá panenka měla své stálé místo a vlastní sešit, který jsem jí vyrobila z přeložených listů papíru. Zapisovala jsem jim známky, opravovala chyby červenou pastelkou, zadávala domácí úkoly a na konci „školního roku" rozdávala vysvědčení. Mluvila jsem za ně i za sebe. V jednu chvíli

jsem byla dítě a v druhou dospělá. Všechno muselo být tak, jak to chodí ve skutečné škole. Zvládla jsem takhle trávit dlouhé hodiny a na školu jsem si hrála ještě ve věku, kdy už většinu mých vrstevnic podobné hry dávno opustily. Ani si nevzpomínám na okamžik, kdy jsem se rozhodla, že chci být učitelkou, mám pocit, že jsem o té představě snila odjakživa. Tenkrát jsem ještě netušila, že cesta k ní bude mnohem klikatější, než jsem si přála.

CHTĚLA JSEM BÝT UČITELKA (1979)

Když přišel čas vybrat si střední školu, vůbec jsem neváhala a po devítileté základní škole jsem si chtěla podat přihlášku na střední pedagogickou školu. V duchu už jsem se viděla mezi dětmi, ve třídě za katedrou nebo na hřišti ve školce. Jenže výchovný poradce na základní škole rozhodl jinak. Řekl mi, že mě na pedagogickou školu nepřijmou, protože jsem levák. Dlouho jsem se s tím nedokázala smířit, moje vysněná škola mi zůstala zavřená a mně přestalo záležet na tom, co se mnou bude. Na další přijímačky jsem šla spíš z povinnosti. Až později jsem se dozvěděla, že za mým oficiálním nepřijetím možná bylo něco víc než to, jakou rukou píšu. Tatínek mi po letech vyprávěl, že v době, kdy jsem se hlásila na školu, za ním přišel někdo s nabídkou. Pokud by vstoupil do strany, moje další studium by prý bylo mnohem jednodušší. „Když se dobře učí, nepotřebuje k tomu moji stranickou knížku," odbyl dotyčného táta a ke komunistům nikdy nevstoupil. Roli v mém nepřijetí možná sehrálo i to, že můj dědeček Adolf, který byl jedním ze zakládajících členů místní komunistické strany, po roce 1968 z KSČ vystoupil. Stejně jako mnoho dalších roztrhal svoji stranickou legitimaci potom, co vojska Varšavské smlouvy napadla Československo, a zařekl se, že s komunisty nechce mít nic společného. Takové postoje tehdejší režim nezapomínal, své odpůrce si dobře pamatoval a účty si vyřizoval i přes jejich děti i vnuky. Jestli to byl i můj případ, už asi nikdy s jistotou nezjistím.

Po neúspěchu na pedagogické škole mě rodiče přihlásili na zdravotní školu, kam mě přijali. Když si na to vzpomenu dnes, musím se pousmát. Přes roky strávené na kriminálce dodnes při pohledu na injekční stříkačku raději odvracím pohled jinam. Krev a pitvy nejsou nic proti dlouhé úzké jehle. Jsem ráda, že se ze mě nakonec zdravotní sestra nestala. Díky tomu, že se tatínek znal s ředitelem, vzali mě na přírodovědné gymnázium v Moravské Třebové. Nešla jsem tam s nadšením, spíš s pocitem, že za mě rozhodli jiní. V rozvrhu byla samá matematika a fyzika, plno čísel a vzorečků, mě ale bavila čeština a dějepis, nejraději jsem hodiny ležela v knížkách. O to víc jsem se proto začala věnovat svým zájmům mimo školní lavice.

Většinu volného času jsem trávila v Pionýru, kam jsem chodila už jako malé dítě, a postupně jsem vyrostla do role vedoucí. Organizovala jsem program, vymýšlela různé hry a jezdila na akce. Díky Pionýrovi jsem si poprvé vyzkoušela, jaké to je se o někoho starat a mít za něj odpovědnost. Ideologii, která za ním stála, jsem neřešila, pro mě bylo důležité, že můžu trávit čas s dětmi. „Tak kdo půjde první?" zavolala jsem a kolem mě se okamžitě vytvořil hlouček nedočkavých dětí. „Já! Já!" překřikovaly se jedno přes druhé. Rozdělila jsem je do družstev, vysvětlila pravidla prvního stanoviště branného závodu a za chvíli už jedno po druhém vybíhaly do lesa. Jeden chlapeček se zastavil, protože se bál, že úkol nezvládne. Na chvíli jsem si k němu dřepla, všechno mu znovu ukázala a za pár minut už utíkal za ostatními. „Zachránila jsi nám závod," ozval se smích. Otočila jsem se. Vedle mě stál kluk, který měl na starosti sousední stanoviště. „Potřeboval jen postrčit," usmála jsem se. „Já jsem Jirka." „Hana. Těší mě." Jiří studoval vojenské gymnázium a byl o čtyři roky starší než já. Začali jsme spolu chodit, když jsem byla v prvním ročníku. Vzali jsme se, když mi bylo devatenáct let.

ROKYCANY, JINCE, PARDUBICE (1983–1991)

Touha stát se učitelkou mě neopouštěla. Věřila jsem, že napodruhé to vyjít musí, a po maturitě jsem šla na přijímačky na vysokou pedagogickou školu. Bohužel, ani tentokrát nepřišla odpověď, v kterou jsem doufala. Nepřijali mě kvůli vysokému počtu uchazečů. Než jsem stačila přemýšlet, co dál, přišla událost, která změnila všechny moje dosavadní plány. Čekala jsem dítě. Místo poslucháren a učebnic tak přišly úplně jiné starosti a radosti. Najednou jsem měla rodinu. Krátce po svatbě se nám s Jiřím v roce 1983 narodil náš první syn Lukáš.

Přestěhovali jsme se k mým rodičům a bydleli společně v našem mlýně v Trnávce. Jirka byl ale voják z povolání, náš život závisel na tom, kam ho zrovna přemístili, takže jsme dva roky nato odjeli do Rokycan, kde měl první štaci. V Rokycanech se nám pak v roce 1986 narodil druhý syn Jakub. Já jsem se dál věnovala Pionýrovi, vedla jsem oddíly a s sebou jsem brala i naše dva malé kluky. V té době jsem se taky rozhodla, že si dálkově dodělám druhou maturitu na pedagogické škole v Karlových Varech. Nevím, jestli tomu pomohlo to, že jsem měla manžela v armádě a v očích režimu jsem byla najednou spolehlivější, ale napotřetí mi to vyšlo. Na školu mě přijali a se dvěma dětmi jsem úspěšně složila dvě maturity na oboru učitelství pro mateřské školy a vychovatelství. Konečně jsem se mohla věnovat své vytoužené práci. V Rokycanech jsem začala učit na druhém stupni sportovní základní

školy, kde jsem dostala na starosti třídu plnou hokejistů. Byla jsem mladá a nezkušená, ale díky svému přístupu jsem si i od zvlčelých kluků v pubertě dokázala získat respekt. Nepatřila jsem mezi učitele, kteří si autoritu ve třídě vynucují křikem nebo tresty. Bylo pro mě důležité jednat s dětmi férově a dodržet, co jsem slíbila. To samé jsem chtěla já po nich.

Na první pohled to ale občas nevypadalo, že jsem ta, která má třídu na povel. Když jsme jednou s deváťáky odjížděli na školu v přírodě, přijel autobus a řidič se začal rozhlížet po vedoucím. Kolem něj postávali žáci, většina z nich byla v patnácti letech o hlavu vyšší než já a přes celé parkoviště na sebe pokřikovali. Řidič chvíli sledoval hlouček vysokých kluků, pak se otočil ke mně a zeptal se, kdy dorazí učitel. „To jsem já," ukázala jsem na sebe. Chvíli si mě prohlížel, pak se podíval na kluky, znovu na mě a nakonec prohlásil: „Tak ty si dělej srandu z někoho jiného." To už hokejisti nevydrželi a propukli v obrovský smích. Se svými sto šedesáti třemi centimetry jsem vedle nich působila spíš jako jejich spolužačka než jako pedagogický dozor. Vždycky jsem působila mladší, než jsem ve skutečnosti byla. Jednou jsme v Rokycanech vyrazily s mojí kamarádkou do kina na premiéru filmu Čelisti. Ani jednu z nás nenapadlo vzít si občanku, obě jsme byly dospělé, pracovaly jsme a já už měla dokonce dvě děti. Uvaděčka nás ale zastavila hned u vstupu a chtěla vidět doklady, film byl přístupný až od osmnácti let. Když jsme jí řekly, že je nám přes dvacet, podívala se na nás s výrazem, který jasně říkal, že nám nevěří. Čím víc jsme se snažily vysvětlovat, tím méně byla ochotná nás pustit dovnitř. Kolem nás zrovna náhodou procházeli moji patnáctiletí žáci a zdravili mě s pobavenými úsměvy: „Dobrý večer, soudružko učitelko." Jeden za druhým mizeli v sále, zatímco uvaděčka dál neústupně trvala na svém. Na film jsme se nakonec nedostaly.

Po pár letech v Rokycanech přišla další změna. Jiřího převeleli a my jsme se museli znovu sbalit. Tentokrát jsme se zabydleli v Jincích u Příbrami, kde jsem druhostupňové děti vyměnila za mateřskou školku. Ani v Jincích jsme se ale dlouho neohřáli a v roce 1991 jsme se stěhovali do Pardubic. Řekla jsem, že tady už chci zůstat.

Z KADEŘNICTVÍ NA POLICII (1994)

„Běž k policajtům, tam berou," zmínila moje kamarádka Zdena jen tak mimochodem a dál se soustředila na svou práci. V prstech jedné ruky držela pramen mých vlasů a druhou rukou kolem něj obratně kmitala nůžkami. Překvapeně jsem se za ní otočila, ale ona mi lehkým dotykem srovnala hlavu zpátky a pokračovala ve stříhání, jako by neřekla nic zvláštního. „Nehýbej se, budeš to mít křivé," napomenula mě. „Jestli toho už máš dost, zkus se zeptat na městský," zopakovala. Zatímco nůžky pravidelně cvakaly kolem mých uší, v hlavě se mi začaly honit myšlenky, které mě zaměstnávaly dlouhé měsíce. Měla pravdu, vlastně jsem toho měla dost.

V 90. letech se školky v Pardubicích kvůli nedostatku dětí zavíraly a já začala přecházet z jednoho místa na druhé. Chvíli tady, chvíli jinde. Než jsem si zapamatovala jména dětí a poznala jejich rodiče, už jsem zase odcházela. Přišla jsem o to nejdůležitější, co učitel ke své práci potřebuje: čas, aby mohl děti skutečně poznat, sledovat jejich pokrok a budovat s nimi pevnější vztahy. Začala jsem si připadat spíš jako někdo, kdo děti na pár hodin pohlídá a pak je zase předá dál. Takovou učitelkou jsem být nechtěla, přestože to znamenalo, že se vzdám povolání, o které jsem tak dlouho usilovala. Pochybnosti ve mně dozrávaly postupně, nejsem typ člověka, který za sebou pálí mosty, naopak jsem se vždycky snažila stavět

nové, abych po nich mohla přejít dál, až přijde správná chvíle. Potřebovala jsem jen impuls, který by mě přiměl udělat první krok. „Tak jo. Stavím se tam a zeptám se, jestli mě vezmou," kývla jsem na Zdenu a vzápětí jsem hlavu poslušně narovnala. Ona se spokojeně usmála a pokračovala ve své práci. Ani jedna z nás netušila, že ten den padlo rozhodnutí, které ovlivní můj profesní život na dalších 30 let. S novým účesem jsem z kadeřnictví zamířila rovnou na městskou policii v Pardubicích.

Když jsem o svém plánu řekla rodině a známým, většina z nich na mě hleděla s úžasem. Učitelka a městská policie jim zkrátka nešly dohromady. Nelíbila se jim představa, že z klidného prostředí mateřské školky přejdu na ulici v roli policisty, který se často dostává do vypjatých a někdy i nebezpečných situací. Já jsem ale strach neměla, pro mě byla služba v uniformě výzva. Uvědomovala jsem si, že to nebude jednoduché, ale mnohem víc mě děsila nejistota, ve které jsem žila poslední roky ve školství. Neustálé obavy, jestli budu zaměstnaná i příští rok, a pocit, že nemám pevnou půdu pod nohama, pro mě byly tíživější než změna, ke které jsem se odhodlala. Otázkou ale bylo, jestli na ni budu stačit. Čekaly mě dva měsíce intenzivních příprav, na které jsem do té doby nebyla zvyklá. Několikrát týdně jsem chodila do posilovny a hodně času jsem začala trávit taky na ovále na Slovanech, kde jsem trénovala nenáviděný běh.

„Sedm," oddechla jsem si a odkopla poslední kamínek. Každý představoval jedno zaběhnuté kolo. Díky tomu jsem nemusela při běhu přemýšlet, kolikrát jsem už dráhu oběhla, a motivovalo mě to, že konec je v dohlednu. Dodnes nejsem vášnivý běžec a autobus si raději nechám ujet, než abych za ním sprintovala. Mě bavily brusle, plavání. Tehdy jsem ale zatla zuby, pravidelně kroužila po dráze a počítala zdolané kilometry, protože jsem chtěla uspět. Kromě fyzické přípravy jsem se musela vrátit k učení. Učebnice pedagogiky na stole vystřídaly zákony, předpisy a služební postupy. Každý večer, když moji synové usnuli, jsem si sedla ke stovkám stran paragrafů a nořila se do světa, který byl na míle vzdálený tomu, čemu jsem se do té doby věnovala. Občas jsem nemohla uvěřit

tomu, jak rychle se můj život proměnil. Ještě nedávno jsem každé ráno vítala děti ve školce, pomáhala zavazovat tkaničky a řešila spory o hračky. O pár měsíců později jsem si oblékala uniformu a nastupovala do služby jako strážnice městské policie. Brzy jsem však zjistila, že některé věci zůstávají stejné bez ohledu na to, jestli jste učitelka, nebo policistka. S nadsázkou říkám, že jsem hraní s dětmi vyměnila za hraní s dospělými. Roky strávené v mateřské školce mě naučily trpělivosti a tomu, že ne každou situaci je potřeba řešit silou. Jako pochůzkářka, která dohlížela na veřejný pořádek, jsem se denně setkávala s lidmi v nejrůznějších situacích a mnohokrát se mi potvrdilo, že klidný přístup dokáže víc než zvýšený hlas. Neměla jsem potřebu dávat najevo autoritu jen proto, že jsem měla uniformu. Mnohem bližší mi bylo jednat s lidmi vstřícně a hledat společnou řeč a díky tomu se mi konflikty vyhýbaly.

Kromě toho, že jsem musela obstát v terénu, jsem si také zvykala na jiný druh kolektivu. Z prostředí, kde převažovaly ženy, jsem se najednou ocitla mezi samými muži. Občas to vyžadovalo notnou dávku nadhledu, hlavně ve chvílích, kdy se naplno projevil jejich svérázný smysl pro humor. Kolegové si mezi sebou nebrali servítky a člověk se nesměl urazit kvůli každé poznámce. Bylo potřeba umět si ze sebe udělat legraci, něco vydržet a nebrat všechno osobně. Neznamená to ale, že by mě někdo shazoval proto, že jsem žena, takovou zkušenost si naštěstí z celé své policejní kariéry neodnáším ani jednu. Naopak mě mezi sebe rychle přijali a brali mě jako rovnocennou kolegyni. Já jsem se zároveň nesnažila vyčnívat nebo si říkat o zvláštní zacházení. Vzala jsem za práci tak, jak bylo potřeba, a postavila se jí čelem. Nehledala jsem úlevy ani důvody, proč by některé věci za mě měl udělat někdo jiný.

OD MĚSTSKÉ KE STÁTNÍ POLICII (1995–1998)

Po roce u městské policie jsem přešla na přestupkové oddělení. Uniforma mi zůstala, jen ulici vystřídala kancelář. Místo pochůzek jsem se věnovala pokutám, které se každý den hromadily na stole. Některé byly úplně obyčejné, jiné až humorné. Měli jsme například jednoho známého recidivistu, který kradl prakticky denně. Nebylo to nic velkého. Jednou balíček kávy, podruhé čokoládu, potřetí rohlíky. Škoda byla pokaždé tak malá, že jsme ho neustále řešili kvůli přestupkům. Jednou jsem přišla do práce a při předávání služby na mě čekal spis s jeho jménem. Tentokrát už ale nešlo o přestupek, nýbrž o trestný čin. „Co proboha ukradl?" ptala jsem se kolegy. Jen se rozesmál. „Už jsem ho měl plné zuby. V sobotu jsme ho sem vezli snad pětkrát. Tak jsem mu v legraci řekl, ať už konečně ukradne něco pořádnýho, když se sem pořád vrací." „A?" „No… vzal si to k srdci." „Co ukradl?" „Lyže za dva tisíce." Tím překročil hranici škody a místo přestupku z toho byl trestný čin.

Na přestupkovém oddělení jsem strávila tři roky. Zpočátku mi tahle práce vyhovovala, ale po čase se začala v kolektivu horšit atmosféra a zároveň jsem cítila, že bych se chtěla posunout dál. Čím déle jsem sloužila, tím víc jsem si uvědomovala, že městská policie začíná a končí u cedule na kraji města. Mě ale zajímalo všechno, co se odehrávalo za ní. Myslím, že podobná zvědavost nakonec dožene nejednoho strážníka. Jakmile

jednou člověk přičichne k policejní službě, časem se začne dívat za svůj vlastní revír. Podobně jako před lety se i u dalšího důležitého rozhodnutí objevila Zdena.

Když jsme se s Jiřím a kluky přestěhovali do Pardubic, nikoho jsem tam neznala. Právě ona byla prvním člověkem, se kterým jsem se ve městě opravdu sblížila. Zpočátku jsme si povídaly jen při stříhání, ale brzy jsme zjistily, že si máme co říct i mimo kadeřnictví. Dokázaly jsme spolu prosedět celé hodiny, smát se, povídat si o všem možném a často jsme ani nevnímaly, jak letí čas. Občas jsme večer skončily v hospůdce, kde jsme se bavily tak dobře, že jsme si nakonec i zatancovaly na stole. Společný čas jsme ale netrávily jen u skleničky, chodily jsme i na koncerty na filharmonii nebo do divadla na muzikály. Seznámily jsme i naše manžely, a protože jsme měly stejně staré syny, trávili jsme spolu spoustu času i jako rodiny. Její kluci s námi jezdili o prázdninách k mým rodičům a mladšího Radka jsem na koupališti v Městečku Trnávce dokonce naučila plavat. Přes všechny roky, které od té doby uplynuly, jsme si zůstaly nablízku.

Jednou jsem seděla u Zdeny doma s jejím manželem Mirkem, který mi kvůli armádní hodnosti mého manžela Jiřího s oblibou přezdíval „malej majore". Pracoval u státní policie, a tak se naše debata přirozeně stočila ke službě. „Malej major, to chceš zůstat na městský celý život?" popichoval mě. „Nechceš jít k nám na obvod? Doporučím tě." Domů z návštěvy jsem odcházela s popletenou hlavou. Na rozdíl od svého odchodu ze školství to tentokrát nebyl krok do neznáma. Měla jsem za sebou pár let služby a věděla jsem, že nároky na přijetí ke státní policii budou nesrovnatelně vyšší než při nástupu k městské. Přesto mě to lákalo. Chtěla jsem zjistit, jestli obstojím. Zároveň jsem si uvědomovala, že bych si jednou vyčítala, kdybych této možnosti nevyužila. Po několika týdnech rozmýšlení jsem si proto podala přihlášku k Policii České republiky a začala se znovu připravovat na výběrové řízení. A to znamenalo vrátit se i na ovál.

Běh ale zdaleka nebyl to jediné, co jsem musela zdolat. Největší výzvu představovaly psychotesty. Strávila jsem na nich půl dne, jeden test střídal druhý, mezi nimi jen krátké přestávky, a ke konci už mi připadalo, že se všechny otázky slévají do jedné. Následovaly náročné pohovory, a když jsem to celé měla za sebou a odcházela z budovy, byla jsem tak přehlcená, že jsem zamířila rovnou do prosklených dveří. Teprve až po nárazu mi došlo, že je potřeba vzít za kliku.

Výběrovým řízením jsem nakonec prošla. V roce 1998 jsem začala pracovat na obvodním oddělení v Pardubicích a s Mirkem se z nás stali kolegové. První měsíce u státní policie jsem hlavně pozorovala. Na rozdíl od městské policie jsme tady řešili především trestnou činnost, a tak jsem seděla vedle zkušenějších kolegů, sledovala jejich postupy a učila se věci, které jsem do té doby nikdy nepotřebovala, například zakládat policejní spis.

Než jsem mohla začít naplno sloužit, musela jsem se taky na několik měsíců vrátit do školní lavice a absolvovat takzvanou ZOPku – základní odbornou přípravu na policejní škole v Jihlavě. Ve třídě jsem byla mezi 24 muži jediná žena. Navíc jsem jako jediná ještě čekala, než mi ušijí novou policejní uniformu, takže zatímco ostatní už byli v modrém, já jsem na výuku chodila v civilu. Při ranních nástupech mě proto nikdo nemohl přehlédnout. Když zaznělo moje jméno, instruktor se obvykle jen usmál a poznamenal: „Vás vidím." V Jihlavě jsme byli vždy přes týden, bydleli jsme na internátě a domů jezdili jen na víkendy. Během dvou dnů jsem se tak snažila dohnat všechno, co jsem přes týden nestihla. Čas jsem věnovala hlavně rodině, protože doma na mě čekali dva synové. Jezdili jsme na výlety a vyprávěli si o všem, co se za tu dobu, kdy jsme spolu nebyli, událo. Kluci už byli naštěstí ve školním věku a oba se naplno věnovali sportu, takže velkou část dne trávili na tréninccích nebo venku s kamarády. Doma jsem ale nebyla tolik jako dřív a museli se podle toho zařídit. Stálo to tehdy hlavně na vzájemné důvěře. Když jsme se domluvili, že si napíšou úkoly, vynesou koš nebo udělají cokoliv, co bylo potřeba, věřila

jsem, že to splní, a oni to vždy dodrželi. Dnes si uvědomuji, že bez jejich samostatnosti bych tak náročný režim jen těžko zvládala.

RODINA

Jsou události, podle kterých si člověk později rozděluje život na období před a po. Mně se jich v roce 1999 sešlo několik. V době, kdy jsem přejížděla mezi Pardubicemi a Jihlavou, můj tatínek vážně onemocněl leukémií. Já jsem byla v rodině jediná, kdo mu mohl darovat krev, takže jsem na svých cestách z Vysočiny přidala ještě jednu zastávku do Fakultní nemocnice v Hradci Králové, kde se léčil. Ať jsem dělala cokoliv, myšlenkami jsem se k němu neustále vracela. Zatímco ostatní řešili výcvik nebo plány na víkend, já jsem v duchu odpočítávala dny do další návštěvy nemocnice. Když si mě jedno odpoledne v Jihlavě zavolal velitel a po příchodu do kanceláře mě požádal, ať se posadím, v hlavě jsem měla ten nejhorší scénář. Několik nekonečně dlouhých vteřin jsem byla přesvědčená, že uslyším zprávu, které jsem se tolik bála. Namísto toho mi oznámil, že mě vrací zpátky domů. Ulevilo se mi. Tatínkova nemoc zasáhla nás všechny a já chtěla být co nejblíž nejen k němu, ale i ke svým dvěma synům, kteří mě v té době potřebovali. Stejně jako já je. Nastoupila jsem na ZOPku v Pardubicích a do toho jsem začala pracovat na oddělení správních činností. Místo terénu jsem řešila pasy a občanky. Byla to úplně jiná cesta, než na jakou mě připravovala škola v Jihlavě, ale v té chvíli jsem to vnímala hlavně jako možnost být nablízku své rodině. V těžké situaci mě tehdy podrželi kolegové i nadřízení. Jakmile lékaři potřebovali, abych za